

Ali Babacan- 10 Mart 2026 Ankara İftarı

Çok değerli Genel Merkez Kurul Üyelerimiz,

Değerli Milletvekillerimiz,

Kıymetli İl Başkanımız, İlçe Başkanlarımız,

Teşkilat mensuplarımız;

Değerli misafirlerimiz,

Hanımfendiler, beyefendiler,

Hepinizi saygıyla sevgiyle selamlıyor,

Ankara teşkilatımızın düzenlemiş olduğu bu iftar programına hoş geldiniz,
sefalar getirdiniz diyorum.

Bu mübarek Ramazan akşamı, aynı sofranın etrafında bir araya gelmenin
huzurunu yaşıyoruz hep beraber.

Ramazan; gönüllerin yumuşadığı, kalplerin birbirine yaklaştığı, merhametin ve
paylaşmanın çoğaldığı gerçekten müstesna bir zaman.

Bu ay bize sabrı hatırlatıyor, öğretiyor, şükürü hatırlatıyor ve lokmamızı paylaşmanın
bereketini hatırlatıyor.

Rabbim tuttuğumuz oruçları, ettiğimiz duaları, yaptığımız hayırları kabul eylesin;

Sofralarımızdan bereketi, gönüllerimizden muhabbeti eksik eylemesin;

Bizleri birlik ve kardeşlik içinde nice Ramazanlara ulaştırsın inşallah.

Değerli arkadaşlar;

Bugün, ne yazık ki Türkiye’de milyonlarca insan iftar sofrasını kurarken önce
cebine, bütçesine bakmak zorunda kalıyor

Emekli hesap yapıyor. Asgari ücretli hesap yapıyor. Gençler bu hesabı yapmak
zorunda kalıyor.

Çünkü hayat pahalı. Çünkü mutfakta yangın var.

Çünkü geçim zor... Pek çok aile için çok çok zor.

Bakın, rakamlar da bunu gösteriyor.

Şöyle bir uluslararası en güvenilir veri açıklayan kurumlardan birisi olan OECD'nin rakamlarına baktığınızda, Türkiye hayat pahalılığının en yüksek olduğu ülke şu anda.

Pandemiden bu yana, yani 2020'den bu yana OECD ülkelerindeki ortalama gıda enflasyonu toplamda %40, yani 2020'den alıyorsunuz bugüne kadar topluyorsunuz, topluyorsunuz üst üste kümülatif kümülatif %40 civarında bir ortalama enflasyon var.

Yıllık değil, dikkatinizi çekiyorum. Beş-altı yılın toplamından bahsediyorum.

Türkiye'de ise bu rakam %700'ü geçmiş durumda.

Yani diyorlar ya “pandemi geldi vurdu, enflasyon arttı. Biz ne yapalım? Bizim suçumuz değil.”

Hiç inanmayın. Doğru değil.

OECD ülkelerinde gıda fiyatları yüzken yaklaşık 140 olmuş beş-altı senenin toplamında; Türkiye'de fiyatlar 100'ken üzerine 700 zam gelmiş, 800 olmuş. Sekize katlamış.

Aradaki fark tamamen kötü yönetimin farkı. Başka bir şey değil.

İktidar önce kendi eliyle enflasyonu patlattı;

Şimdi ise bir türlü dizginleyemiyor.

Olmadı... Beceremediler, beceremiyorlar.

Yanlışta ısrar ettiler ve bedelini bütün millete ödettiler, ödetiyorlar.

Bugün dört kişilik bir ailenin sadece gıda için aylık alışveriş toplamı 31 bin liranın üzerinde.

Bunu kim hesaplıyor? Türk-İş hesaplıyor.

Her ay Türk-İş'in kendi çarşı pazar alışveriş sepetine göre gidiyorlar, fiyatları araştırıyorlar ve diyorlar ki en son içinde bulunduğumuz ayda, 31 bin liranın altındaki bir gelir, dört kişilik bir ailenin gıda masrafına bile yetmiyor, diyorlar.

Sadece mutfak... Sadece yemek.

Daha kira yok, elektrik yok, doğalgaz yok, okul yok, sağlık yok, ilaç yok bu hesapların içerisinde. Sadece gıda.

Bir başka acı gerçek daha var:

Türkiye'de çocukların yaklaşık üçte biri yoksulluk riski altında yaşıyor.

Bu da yine uluslararası kuruluşların diğer ülkelerle mukayeseli olarak ölçtüğü bir veri. Üçte bir.

Yani her üç çocuğumuzdan birisi hayata ne yazık ki adil olmayan şartlarda başlıyor, eşit olmayan fırsatlarda hayata atılıyor.

Bu günlük yaşamdan sadece birkaç tane acı gerçek, acı veri.

Bir de ülkenin tamamına baktığımızda Merkez Bankası en son 2025 verilerini açıkladı.

2025 yılındaki cari açık bir önceki yıla göre iki buçuk katına çıkmış durumda.

Yani 10 milyar dolardan 25 milyar dolara çıkan bir cari açık var.

Yine 2025 yılında bir önceki yıla göre finans hesabı dediğimiz, yani ödemeler dengesinin finansman tarafındaki açık 21 milyar dolardan 42 milyar dolara çıkmış.

Bu şu demek: Türkiye'ye gelen yatırımdan 42 milyar dolar daha fazlası Türkiye'nin dışına çıkmış demek.

Yani Türkiye'nin aldığı mal sattığından çok daha hızlı artıyor, ithalat daha hızlı artıyor.

Türkiye'den çıkan sermaye de gelen sermayeden çok daha hızlı artış içerisinde.

Eskiden Türkiye yatırım çeken bir ülkeydi. Özellikle doğrudan yatırımlarda tarihi rekorlar kıra kıra geldik biz.

Bütün dünyadan sermaye bu ülkeye gelirdi.

Bugünse tablo tam tersine dönmüş durumda.

Ve artık Türkiye'ye gelen yatırımlardan daha fazlası şu anda yurt dışına gidiyor.

Ülkemizden harıl harıl sermaye kaçıyor şu anda.

Bizim yatırımcımız, bizim iş insanımız, kendi birikimini, kendi emeğini, bu ülkede artık değerlendirmiyor. Gidiyor yatırım yapacak başka ülkeler arıyor.

Başka ülkelerde fabrika kuruyor. Başka ülkelerde üretim yapıyor. Başka ülkelerin insanlarına şu anda iş veriyor. Kim? Bizim Türkiye'de iş yapması gereken iş insanlarımız.

Peki niye? Güven yok arkadaşlar güven.

Ekonomik dengeler altüst olmuş durumda.

Hukuka güven zedelendiği için bu böyle...

Adalet duygusu sarsıldığı için böyle...

İnanın, pek çok iş insanıyla konuşuyoruz.

Özellikle Ankara'da da var ama tabii asıl büyük çapta iş yapanların çoğu İstanbul'da.

Hepsinde aynı endişe var.

"Acaba bir gün sabahın altısında benim de kapım çalınır mı?" diyorlar.

Bunlar on binlerce insan çalıştıranlar.

"Acaba bir gün benim de mal varlığıma herhangi bir gerekçeyle el konulur verilir mi?" diye korkuyorlar.

"Acaba bir gün işlerim devam ederken bir anda varlıklarım, şirketlerim TMSF'ye devredilebilir mi?" diye endişe ediyorlar.

TMSF emanet bir yer.

Daha dava başlamamış, görüşülmeye başlamamış. TMSF'ye devredilen, emanet olarak tutulan şirketler peşinen satılmaya başlanıyor. Birilerine peşkeş çekiliyor.

Böyle bir korku iklimi varsa orada yatırım olmaz arkadaşlar.

Böyle bir savruluk düzen varsa sermaye gelip de kendine yer olarak, mekân olarak bu ülkeyi edinmez.

Böyle bir ülkede ağzınızda kuş tutsanız ekonomiyi düzeltemezsiniz.

Zaten gördüğümüz de bu.

Yıllardır, yıllardır işin içinden çıkamıyorlar.

Bizim en yakın çalışma arkadaşlarımızı da aldılar. Sözüm ona ekonominin başına getirdiler. Birini cumhurbaşkanı yaptılar veya yardımcısı yaptılar, birini maliye, hazine bakanı yaptılar. Üç yıldır patinaja devam.

Çünkü bu işin çözümü için devlet yönetmedeki temel bazı ilkeleri uygulamanız gerekiyor.

Ve çok kolay inanın. Üç tane temel ilke. Bunu yapın, korkmayın.

Önce adaletle yöneteceksiniz. Adalet sadece yargıda adalet değil, fırsat eşitliği içerisinde ülkeyi yöneteceksiniz.

Gençlere fırsat eşitliği, öğrencilere fırsat eşitliği, işe girerken ki fırsat eşitliği, kadınlara fırsat eşitliği.

Yani adalet çok geniş bir kavram. Bu kavram içerisinde devletin her türlü kararını vermesi gerekiyor, her türlü adımı atması gerekiyor.

İkinci önemli ilke liyakat ilkesi.

Yani işi ehil ve dürüst insanlara vermek.

Kadroların hem dürüst hem de işi iyi bilen insanlar olması gerekiyor.

Üçüncü ve son ilke de kararların istişareyle alınması gereği.

Yani devlet yönetiyorsanız, hangi kararı alacaksınız alın, mutlaka sağlam kurulmuş istişare heyetleriyle ve istişare mekanizmalarıyla alın.

Bu üç ilkeyi hakkınca yerine getirin. Korkmayın. Başarı sizin.

Bunu biz yıllarca yaşayarak gördük.

Fiilen uygulamalar içerisinde bu üç ilkeye uyulduğunda ülke nasıl ayağa kalkıyor, bu üç ilkeye uyulduğunda nasıl o alandaki sorunlar çözülüyor ama

bunlardan sapıldığı zaman da nasıl sistem topyekûn çöküyor? Biz de bizzat gördük, yaşadık.

Ve maalesef bunun bedelini koskoca ülke, 86 milyon ödedi, ödüyor.

Şu anda baktığımızda, “Türkiye niye bu halde?” diye.

Evet, halkımıza sorduğumuz zaman en önemli sorun olarak geçim sıkıntısını söylüyorlar, enflasyonu söylüyorlar, hayat pahalılığını söylüyorlar.

Yani ekonomiyle ilgili konular insanların zihninde en önemli sorunlar.

Ama hemen ikinci sırada da artık hukukla, adaletle ilgili sorunları vatandaşlarımız çok sık dillendirmeye başladılar.

Hem ülkenin haline bakıyorlar hem de kendi hayatlarında karşılaştıkları durumlara bakıyorlar.

Ve maalesef adaletsizliği her yerde görüyorlar, yaşıyorlar, hissediyorlar.

Türkiye'de hep söylüyorum, hukuk olmadıkça ekonomi olmaz.

Adalet olmayınca zenginlik olmaz.

Bunu anlamadılar, anlamıyorlar.

Siz her gün hukuku çiğneyip, her gün yasaları delip, Anayasa Mahkemesi'nin kararlarına uymayıp, AİHM kararlarına uymayıp, dönüp "Ya bu enflasyon niye düşmüyor? Ya bu ekonomi niye düzelmiyor?" diye izlerseniz daha çok beklersiniz.

Yıllar geçer, on yıllar geçer. Olmaz, düzelmez.

Ve hukukla, adaletle bu ülke ancak yükselecek.

Başka çaresi yok arkadaşlar.

Şunu da açık bilmemiz lazım bakın.

Bizim milletimiz her türlü zorluğu aşacak güce sahip!

Çünkü bizim milletimizin mayasında inanç var, azim var ve umut var.

Bizim hedefimiz; her bir vatandaşın onuruyla yaşadığı, gençlerin hayallerini gerçekleştirdiği, kadınların, çocukların, emekçilerin, emeklilerin güven içinde yaşadığı bir Türkiye.

Bu ülke inşallah yeniden ayağa kalkacak.

Bundan hiç kimsenin şüphesi olmasın.

Yeter ki, biz aklımızı ve vicdanımızı kendimize rehber edinelim.

Yeter ki, emeği, adaleti ve liyakati göz ardı etmeyelim.

Yeter ki, yarınlara dair umudumuzu kaybetmeden emin adımlarla yürüyelim.

Birlikte başaracağız arkadaşlar. Bu iş olacak inşallah.

Birlikte yeniden güçlü olacağız!

Birlikte, bu ülkeyi inşallah yeniden ayağa kaldıracağız

Bakın Ankara'dayız.

Ülkemizin başkentindeyiz.

Burası millet iradesinin tecelli ettiği bir şehirdir.

Burası devletimizin hafızasının, Cumhuriyetimizin ruhunun yaşadığı bir şehirdir.

Bu şehir; zor zamanlarda milletin umudunun yeniden yeşerdiği, kararların millet adına alındığı, Türkiye'nin istikametinin çizildiği bir şehirdir.

Ankara bize her zaman şunu hatırlatır:

Bu ülkenin gerçek sahibi millettir. Ve demokrasinin kalbi ancak milletin sesi güçlü çıktığında atar.

Biz de işte tam da bu inançla siyaset yapıyoruz.

Milletimizin hukukunu korumak için, demokrasimizi güçlendirmek için, adaleti her alanda hâkim kılacak bir sistem kurmak için çalışıyoruz.

Tam 6 yıl oldu. Büyük bir sorumluluk duygusuyla DEVA Partisini kurduk.

Kolay bir yol değildi... Ama doğru olduğuna tam inandığımız bir yoldu.

Hamdolsun 6 yıldır sabırla, kararlılıkla ve sağlam adımlarla yolumuza devam ediyoruz

Şunu unutmayalım:

DEVA Partisi, bu vatanın öz evlatlarının, kendi ülkelerine duyduğu sorumluluğun bir eseridir.

DEVA Partisi, vicdanın, umudun eseridir.

DEVA Partisi, iktidar karşısında eğilmeyenlerin, diz çökmeyenlerin eseridir.

Altı yıl önce bugün, kötü gidişata sessiz kalmayı kabul etmeyenlerin; inisiyatif alıp yola düşenlerin eseridir.

Bugün dünden daha kötüyse; sorunlar hâlâ devam ediyorsa, üstelik daha da büyüyse altı yıl öncesine göre, demek ki partimize olan ihtiyaç her zamankinden daha fazla şu anda.

Hep beraber çalışıyoruz.

Türkiye'nin dört bir yanında vatandaşlarımızı dinliyoruz.

Sorunları yerinde görüyoruz, tespit ediyoruz

Ve çözüm için her şeyi hazırlıyoruz.

Ben iddialı söylüyorum, Türkiye'yi yönetmeye bizden daha hazır bir siyasi parti yok arkadaşlar.

Bakın kadrosuyla, programıyla, planlarıyla, her şeyiyle.

Varsa diyorum, hazırlıklarınızı, çalışmanızı getirin şu masaya bir koyun ya.

İktidar... Tam üç tane beş yıllık kalkınma planının koordinasyonunu yapan kişi benim. İşte İbrahim Bey'le o zaman beraber çok yakın çalıştık.

Bütün üç yıl vadeli orta vadeli programların, on bir tane bütçenin hepsini biz yaptık.

Ve bu işi yapan, bilen, ehil bir kadroyla çalıştık. Çalışmaya devam ediyoruz.

Oysa şu andaki iktidara bakın. Ne bir plan var ne bir hazırlık var, ne bir politika var. Hiçbir şey yok. Hepsi boş.

“Program” diye açıkladıkları alt alta yazılmış temenniler listesi. Başka bir şey değil yani. Yok. Yapamıyorlar.

Çünkü ülkeyi yöneten kafa planla, programla, kuralla, kanunla kendisini bağlamak istemiyor. Sorunun tam da özünde bu var. Tanıyoruz insanları.

"Niye kendimi bağlayayım?" diyor. "Aklıma belki başka bir şey gelir, keyfim belki başka bir şey ister. Niye uyayım ki? Niye kendimi bağlayayım?"

Halbuki kural bazlı yönetim bir ülkeyi öngörülebilir hale getirir.

Bir padişah bile kural yayınlar, kanun yayınlar ve herkesten önce de kendi uyar.

O kanuna, kurala padişahın uyacağını bilen bir ülke daha öngörülebilir bir ülke olur.

Şu anda asgari bir hukuk, asgari bir kural bazlı yönetim arayışı dahi yok bu ülkede.

“Anayasa, anayasa” diyorlar ya yıllardır, değil mi?

Yeni anayasa ifadesini dillerinden hiç düşürmüyorlar.

Biz Türkiye'nin en genç siyasi partilerinden birisi olarak 115 maddelik kendi anayasa paketimizi hazırladık.

Bunun 84 maddesinde de tam altı partiyle yüzde yüz mutabık kaldık.

İktidar bir tane anayasa maddesi henüz milletin önüne koyabilmiş değil ya.

Yıllar geçti, yıllar.

“Yeni anayasa, yeni anayasa” diyorlar, ortada hiçbir şey yok.

Eğer yapabilirlerse ne yaptıklarını ne getirdiklerini göreceğiz bakalım.

Tamamen kendi dertlerini, o koltuğu koruma dertlerine dönük bir anayasa hazırlığı mı, yoksa gerçekten bu ülkeyi yeniden hukukun üstünlüğü ilkesine döndürecek, güçler ayrımına, denge kontrol mekanizmalarına kavuşturacak bir anayasa mı? Göreceğiz.

Ama ortada açıklanmış tek bir madde yok henüz.

Ama şunu bilin arkadaşlarım.

Türkiye çaresiz değildir. Bu millet de yalnız değildir.

Gerçekten çok güçlü bir insan kaynağı yapımız var bizim.

Bu ülkenin bir üretim gücü var. Çok ciddi bir sanayi altyapısı oluştu artık.

Bu ülkenin akli var, birikimi var.

Yeter ki bütün bu kaynaklar doğru yönetilsin.

Yeter ki adalet olsun.

Yeter ki ehliyetli, liyakatli yönetim anlayışı olsun.

Ama işte biz buradayız nihayetinde. Niye buradayız?

Türkiye için buradayız.

Gençlerimiz için buradayız.

Emeklilerimiz için buradayız.

Üreten, çalışan herkes için buradayız.

Şurada bu salonda Allah aşkına siyaset yapıp da siyasetten en ufak, en ufak istifade eden, nemalanan tek bir kişi bulabilir misiniz? Yok.

Demek ki; DEVA kadrolarının hepsi hele hele bugün itibariyle... Belki kuruluşta tabii çok daha, farklı bir profille başladık. Ama bugün itibariyle bu iki seçimin tecrübelerinden de sonra bugün DEVA çatısı altında olan herkes kendi için değil, gerçekten bu ülke için, bu millet için çalışan insanlar.

Ve ben böylesine fedakâr, böylesine zamanını, imkanlarını bu ülke için ortaya koyan, böylesine güzel yol arkadaşlarıyla yürüyor olmaktan gerçekten onur duyuyorum, gurur duyuyorum.

İnşallah başaracağız.

GERİ ADIM YOK.

Biliyorsunuz bu yılın en önemli sloganı.

GERİ ADIM YOK.

Kararlı adımlarla yürüyoruz.

Çünkü biz varız ve Allah'ın izniyle, hep birlikte bu güzel ülkeyi yeniden umutla, yeniden bereketle, yeniden refahla buluşturacağız.

Milletle yürüyoruz ve sağlam adımlarla geliyoruz inşallah.

Bakın arkadaşlar;

Bugün sadece kendi meselelerimizi değil, bölgemizdeki büyük yangını da konuşmak zorundayız.

İsrail'in İran'a başlattığı ve Amerika Birleşik Devletleri'nin de katıldığı bu askeri operasyon, her türlü uluslararası hukukun ve Birleşmiş Milletler Şartı'nın açık bir ihlalidir.

Bugün Burçin Bey hatırlattı başkanlık kurulunda. "Bu Amerika'nın kendi iç yasalara da aykırı." dedi bu yasa.

Biliyorsunuz ciddi tartışma var. Kongre ayağa kalktı. "Ya kardeşim ne yapıyorsunuz? Bizim anayasada, kanunda yok ki böyle yetkin. Sen nasıl kafana göre savaş açıyorsun?"

"Önleyici savaş" gerekçesiyle yapılan bu saldırganlığın uluslararası hukukta hiçbir karşılığı yoktur.

"Önleyici savaş" dedikleri nedir? "Bu ülkenin elinde silah var. Ya bir gün bana karşı kullanırsa? O daha kullanmadan ben o ülkeye savaş açayım." Böyle bir şey yok yani.

O zaman aynı mantıkla şu anda dünyanın yarısı diğer yarısına savaş açması lazım. Aynı mantıkla.

Ve müzakere süreçleri devam ederken, henüz müzakere masası ortadayken savaş diline başvurmak, bütün bölgesel istikrarı ve dünya istikrarını gerçekten tehdit eden çok büyük bir yanlış.

Geçmiş tecrübelerimiz çok açık:

Dış müdahalelerle demokrasi inşa edilemez; savaş yalnızca kaosu derinleştirir.

İran'a karşı başlatılan bu saldırıları ilk gün, ilk gün şiddetle kınadığımızı ifade ettik.

Öte yandan, İran'ın körfezdeki pek çok ülkeyi hedef alan saldırılarını da doğru bulmuyoruz.

Yani "ben yanarsam herkes yansın." Böyle bir şey de yok.

Ateşi bütün çevreye yaymak ve yangını büyütmek, o yangını çıkartanların da nihayetinde yanmasına sebep olur.

Bakın, daha dün hava sahamıza ikinci füze girdi ve o da havada imha edildi.

Kim attı, nasıl oldu? Karışık. Karanlık.

Ama nereden geldiği belli. Türkiye'yi hedeflediği belli.

Ülkemizin ne olursa olsun akli selimle hareket eden, diplomasiyi önceleyen, barışı savunan güçlü bir devlet aklına şu anda her zamankinden daha fazla ihtiyacı var.

Bölgeyi ateşe atacak, daha fazla masum insanın ölümüne yol açacak hesapların karşısında da hep beraber dimdik durmak zorundayız.

Türkiye'nin yeri; her zaman diplomasinin, sağduyunun ve uluslararası hukukun yanındır.

Hem krizleri önlemede hem de diplomasi kanallarını işletmede aktif ve hazırlıklı olmak zorundayız.

Tabii bu savaş başladı başlayalı sosyal medyada birileri Türkiye'ye de parmak sallamaya başladı.

Diyorlar ki "İsrail'in İran'dan sonraki hedefi Türkiye."

Bunlar inanın hâlâ anlamamışlar.

Ben onlara buradan, Ankara'dan, bu salondan seslenmek istiyorum:

Siz Türkiye Cumhuriyeti'ni ne sanıyorsunuz Allah aşkına ya?

Sakın ola Türkiye'yi bir başka ülkeyle karıştırmayın.

Bizim gücümüzü falan da test etmeye kalkmayın.

Bu ülke milletiyle, vataniyle hep beraber güçlü bir ülke.

Tabii 1974'te rahmetli Erbakan-Ecevit koalisyonunun olduğu dönemde... Hani diyorlar ya “koalisyon hükümetleri zayıf olmaz, yapamaz, edemez.”

Öylesine bir hükümette dahi bütün dünyaya meydan okuyan, Amerika'ya kafa tutup Kıbrıs Barış Harekatı'nı yapan Türkiye Cumhuriyeti olmuştur.

Çünkü mesele vatansa bu vatani korumak. Bu ülkenin seksen altı milyonunun içinde, iliklerinde hissettiği ve gerekirse gözünü kırpmadan, bir an dahi kırpmadan gerekeni yapacağı bir Türkiye burası.

Bunu hiç kimse unutmasın.

Bizim tarihimiz bütün bu coğrafyada en köklü tarihtir.

Bizim geleneklerimiz, devlet geleneklerimiz tüm coğrafyanın en köklü gelenekleridir.

Bugün bu iktidar olur, yarın başkası olur.

Türkiye Cumhuriyeti bunu yapacak güçtedir.

Her zaman bu ülkenin vatansever evlatları bu ülke için gereğini yapar. Hiç kimsenin endişesi olmasın.

Bütün bunları söylüyorum ama nihayetinde arkadaşlar, gerçek barış güç kullanmakla değil, uluslararası hukukla, diplomasiyle ve sağduyuyla ancak mümkündür.

Ve Türkiye, hem kendi topraklarında hem de bölgesinde bu yaklaşımı kararlılıkla sürdürmek zorundadır.

Hiç unutmayalım: İnsanlık onuru, vicdan ve adalet bunu gerektirir.

Her bir çocuk, her bir hayat bizim sorumluluğumuzdadır.

Ve insan hayatının değeri coğrafyaya göre değişmez.

Adalet; güçlüye başka, zayıfa başka işlemez.

Bir yerdeki acıya yüksek sesle tepki verip, başka bir yerdeki acıya sessiz kalınırsa orada adaletten söz edilemez.

Bizim medeniyetimiz bize şunu öğretir:

Bir insanın hayatı tüm insanlık kadar kıymetlidir.

İşte bu yüzden Türkiye'nin dünyaya söyleyecek çok net bir sözü olmalıdır.

Biz savaşın değil, barışın yanındayız.

Biz güçlünün değil, haklının yanındayız.

Biz basit çıkarların değil, insan onurunun yanındayız.

Gazze'de akan kanın da, bölgede büyüyen ateşin de son bulması için adaleti, sağduyuyu ve insanlık vicdanını savunmaya hep beraber devam edeceğiz.

Bakın yıl 2007.

Bugünkü Alman Cumhurbaşkanı, o gün Alman Dışişleri Bakanı Steinmeier, "P5" dediğimiz Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyinin beş ülkesi artı Almanya, yani P5+1, İran'la nükleer programı üzerinde müzakere ediyor. Çünkü ortalık gergin. Ya müzakereler sonuçlanacak ya da savaş çıkacak.

2007 demek, on dokuz sene önce demek.

Bir gün beni telefonla aradı. Dedi ki "Ya biz bu müzakerelerde tıklandık. Ama İran sizin komşunuz. Siz onları iyi tanıyorsunuz ve biz size güveniriz. İranlıların da size ve özellikle sana güvendiğini görüyoruz görüşmelerimizde. Bir yardımcı olabilir misiniz bize bu konuda?"

Tam ne bekliyorsunuz? "Ya müzakerelere siz de girin ve bu işin anlaşmayla sonuçlanması için siz de bu işin parçası olun."

"Tamam" dedim. "Biz çalışalım ama elinizdeki bütün dosyalar gizli falan kalmasın hiçbir şey. Her şeyi kalmasın, her şeyi bize gönderin. Nedir asıl sorun sizden dinleyelim, bir de İranlı komşularımızdan dinleriz. Ondan sonra duruma bakarız."

Kolları sıvadık, başladık.

Gerçekten çok yoğun ama böyle nakış işler gibi ince bir diplomasiyle çalıştık. Ve nihayetinde hatırlarsanız o Brezilya Dışişleri Bakanı Lula'nın da katıldığı bir törenle İran'la Batı arasında nükleer program konusunda anlaşma imzalandı ve yıllar boyu o anlaşma devam etti.

Ne zamana kadar? Trump'ın ilk döneminde gelip de Trump "Ben bunu iptal ediyorum." diyene kadar.

Yani bir yandan İran'ın nükleer programı devam edecek. Çünkü barışçıl amaçlarla nükleer teknolojiye sahip olmak her egemen ülkenin hakkıdır.

Yani hiçbir ülke başkasına diyemez ki "Kardeşim, senin nükleer elektrik santralin olmayacak." Ya da yapabiliyorsa "nükleer güçle çalışan denizaltın ya da uçak gemi senin olamaz" diyemez. Öyle bir hakkı yok.

Çünkü nükleer enerjinin barışçıl amaçla kullanılması her ülkenin hakkı.

Ancak iş silaha dönüyorsa, bir atom bombasına dönüyorsa orada net kırmızı çizgiler var. Biz de zaten Türkiye olarak buna karşıyız.

Ne oldu yıllar boyu? İran'ın nükleer programı devam etti.

Ancak silah aşamasına, o atom bombası aşamasına geçmemesiyle alakalı da Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı'nın da yakın gözlemiyle bir düzen kuruldu.

Ta ki Trump birinci döneminde o sistemi alt üst edene kadar.

Ama sonuçta bakın yıl 2007, 2026. Tam on dokuz yıl boyunca biz bir savaşı ertelemeye bayağı kritik bir rol oynamışız.

Türkiye olarak on dokuz yıl boyunca bu savaşın çıkmamasında büyük emeğimiz var, katkımız var.

Eğer bu sürede... Eğer bütün bu dönemde savaş çıkmayıp da yüzlerce, binlerce kadın çocuk eğer hayattaysa, hayatını kaybetmediyse, dedim ya "Bir insanın hayatı tüm insanlığa bedel." diye. Gerçekten bunun sevabı da çok büyük. İnsanlığa hizmet değeri de çok çok büyük.

Ama bütün bunların olması için güvenilir bir aktör olmak lazım.

Herkesin saygı duyduğu, inandığı ve güvenilen bir taraf olmanız lazım ki insanlar inansın, güvensin ve bir bakıma her iki tarafa da o kefalet imzanızı atıp her iki tarafın da buluşmasını, anlaşmasını sağlayın.

Türkiye olarak arkadaşlar sorumluluğumuz çok büyük.

Yani Türkiye gerçekten bizim şu anda hissettiğimiz, yaşadığımız ülkeden çok daha büyük bir Türkiye.

Tarihiyle, coğrafyasıyla, insanıyla, büyük potansiyeliyle.

Ancak bu büyük potansiyel maalesef şu anda sadece ve sadece ülke iyi yönetilmediği için baskı altına alınmış durumda.

Bu potansiyeli bir türlü kullanamıyoruz, bir türlü gerçekleştiremiyoruz.

Gerçekten yazık oluyor. Geçen her yıl yazık. Her ay, her güne yazık oluyor.

İşte biz de tam bunun için varız.

DEVA Partisi'nin en önemli varlık sebebi, Türkiye'nin hak edildiği gibi yönetildiği günlere ulaşması.

Ve inşallah yapacağız.

Çünkü çok şükür biz haklıyız. Alnımız açık, başımız dik ve rahatız. Ama ülkeyi yönetenler aynı rahatlıkla bunları söyleyebiliyorlar mı acaba?

Tanıyoruz. Tek tek tanıyoruz. Mümkün değil.

İçten içe biliyorlar. Yanlışlar içerisinde olduklarını biliyorlar.

Eminim ki vicdanlarının derinlerinde "Ya keşke farklı bir şey olabilir miydi?" sorusu var.

Ama bazen siyasette, devlet yönetiminde öyle çıkmaz sokaklar vardır ki, öyle bataklıklar vardır ki girersiniz, uğraşırsınız, oradan çıkmak çok zor olur.

Onun için şu anda ülke maalesef bu durumda.

Ve tam da ülkeyi içinde bulunduğu bu bataklıktan, bu çıkmaz sokaktan kurtarıp çok daha güzel, çok daha müreffeh yarınlara ulaştırmak için hep beraber inşallah gayret içinde olacağız, çalışacağız, çok çalışacağız ve dosdoğru çalışacağız.

Biz şuna inanıyoruz.

Allah doğrunun yardımcısıdır. Biz buna inanıyoruz. Yeter ki niyetimizi sağlam turalım, hedefimizi sağlam turalım.

Ben bütün bu duygu ve düşüncelerle bir kez daha Ramazan Ayınızı tebrik ediyorum.

Artık yarısını geçtik Ramazan'ın. Dolayısıyla yarısını geçtik, geçince hemen bayram çabuk gelmeye başlar.

İnşallah hep beraber sağlıklı, afiyetle Ramazan Bayramı'na da kavuşuruz.

Rabbim birliğimizi daim eylesin,

Sofralarımızdan bereketi, gönüllerimizden umudu eksik etmesin diyorum.

Hepinizi saygıyla, sevgiyle selamlıyorum.

Allah'a emanet olun.